

RETRATS DEL NATURAL
MARTA MOREU REÑÉ
ESCULTORA

(147)

PERE TORDERA

L'equilibri en l'espai buit

TONI VALL
BARCELONA

Està molt contenta amb la seva última obra: una nena amb una àliga a l'espatlla que tot just arrenca a volar. En ella es concentren totes les essències de la manera que té la Marta Moreu d'entendre l'escultura, els seus mons creatius, la importància del moviment i l'exploració de l'espai, l'equilibri del cos humà i les corbes que pot generar, la seva posició en l'espai immens i intemporal que és el món: "És una manera d'arribar a l'ànima a través de la forma". Des de dijous passat fins al dia 28 el Centre Cultural de Terrassa acull l'exposició *Equilibri i força*, una síntesi dels seus dos últims anys de creació, que aporta una mirada sacsejadora i lluminosa sobre l'univers d'una artista que des de molt petita sabia que volia ser escultora.

Va ser el dia que a l'escola li van donar un tros de fang i li van dir que d'allà en tragués alguna forma. Ella va copiar una escultura que hi havia a casa seva i va notar que les mans li anaven soles, que amb allò tenia traça i, sobretot, que li encantava. Per aquella por tan comprensible de no fer passos en fals dels quals lamentar-se després i per tenir un

salvavides a prop, va decidir estudiar magisteri i belles arts alhora, i es va dedicar durant uns anys a l'ensenyament –mestra de preescolar–, una vocació també intensa i viscuda que la connecta amb l'apassionant món de la docència. Ara, al seu taller de Sants, també hi reserva un espai per a aquest vessant de la seva vida: ensenyar a fer escultures, fomentar la creativitat i la diversió, l'exploració de mons que no existeixen i que han de ser modelats amb les mans.

La plataforma per al model, lleixes amb els motlles, el forn per a la ceràmica, el soldador del bronze, el torn, pinzells, escarpes, polidores, fang i eines diverses. Homes amb cames i braços que són branques d'arbres, homes que pugen escales eternes, homes i dones a cavall i buscant l'equilibri sobre un arc, animals, torsos, bustos... El taller d'un artista és el millor lloc per conèixer-lo una mica bé, per entendre què ens vol transmetre amb el seu art.

El segon en què tot pot canviar

La seva última sèrie d'escultures és *Un pas al buit*, que simbolitza la corda fluixa, el segon de vida en què tot pot canviar per bé o per mal. Són figures suspeses a l'aire, que poden caure o no: "La vida és un precipici que fa vertigen, on comença i acaba tot". A la Marta l'escultura li serveix, sobretot, per explicar-se a si matei-

Infantesa
El primer cop que va tocar el fang va notar que les mans li anaven soles

Passió
"Un dia sense fer escultura és un dia perdut", assegura convençuda

xa, per reflectir-hi la seva pròpia vida, les etapes viscudes, els aprenentatges fets i interioritzats. En el seu trajecte vital i artístic (la Marta no dissocia l'un de l'altre) han sigut molt importants els viatges, els països on ha viscut al llarg dels anys i on ha anat a parar gràcies a la feina itinerant del seu marit: Düsseldorf, Minneapolis, París, Madrid, Mèxic D.F. i Miami. M'explica que a Miami va connectar com mai abans amb la natura, el cel, el mar immens, les reserves naturals i els blaus turquesa. Hi ha un llegat, unes màscares precieuses que simbolitzen rostres sota l'aigua.

A Mèxic, els temples maies i astèques, l'arqueologia i les civilitzacions antigues: "Amb les mans feien el que volien". Viatjar és el més enriquidor que hi ha, assegura, i del viatge i del coneixement que suposa, l'aprenentatge resultant és impressionant. "Un dia sense fer escultura és un dia perdut", ho té claríssim i ho porta a la pràctica amb disciplina, sempre bona consellera. Fonamental, per exemple, quan li va tocar decidir-se entre la docència i l'art. I va triar el segon. I va perfeccionar el seu traç, va connectar amb galeries, va començar a rebre encàrrecs i a descobrir quin era el seu estil personal, el que més l'omplia. Va provar amb els retrats, amb el cubisme i l'abstracció i va ser finalment a París, a mitjans dels anys noranta,

quan va començar a trobar el món on volia quedar-se. Tenia a veure amb el bronze, esclar, el seu acompanyant més fidel, el que li permet més llibertat en la recerca incessant del moviment, de l'equilibri, de la lluita contra l'estàtua rígida, estàtica, clavada a terra.

Al llarg dels anys ha fet vuit *Home sobre arc* –un home fent equilibris sobre mig arc, amb una cama a cada extrem– però tots són diferents, tots reflecteixen un moment vital i creatiu concret, descobrir-los cada vegada és un exercici màgic. També ha modelat persones de cap per avall, postures impossibles, personatges acompanyats de rodes, bicicles i cavalls. Té a mig acabar una dona despullant-se i sense rostre amb la qual vol donar importància a la nuesa, a l'interior de la persona més enllà de com sigui el seu rostre: "Tothom pot entendre el que vulgui amb les meves escultures. M'agrada molt aquest joc de comunicació i interpretació".

Ha treballat la pedra i té ganes de perfeccionar el seu art amb la ceràmica. Ara li interessa molt el negre i voldria treballar millor els seus esbossos sobre paper, per poder imaginar també millor obra gràfica. La Marta Moreu no concep la creació sense un aprenentatge permanent, el moviment, l'espai buit i ple. I al final trenca el motlle. I l'estàtua és irreplicable. —